

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΦΡΟΝΟΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥ (ΛΟΥΚ. 12, 16-21)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στην Παλαιά Φιλιπιάδα, στις 20/11/1994)

1. Ανόητες σκέψεις, ανόητες ενέργειες

Σήμερα ακούσαμε την περικοπή του Ευαγγελίου, που μιλάει για τον άφρονα πλούσιο. Για ένα πλούσιο, που ευφόρησε η χώρα του και ο οποίος έκανε την αφελή σκέψη, ότι είναι πια εξασφαλισμένος για όλη του την ζωή. Και είπε στον εαυτό του: «ψυχή έχεις πολλά αγαθά που σου φτάνουν για χρόνια πολλά. Φάγε, πίε, ευφραίνου. Δεν έχεις ανάγκη κανένα. Δεν κινδυνεύεις ούτε από στέρηση ούτε από φτώχεια». Το μόνο που θυμήθηκε ο πλούσιος ήταν ο εαυτός του. Όλες του τις σκέψεις τις έστρεψε γύρω από τον εαυτό του και από τα αγαθά του. Πώς θα εξασφαλιστεί. Και ενώ νόμιζε τον εαυτό του εξασφαλισμένο για χρόνια πολλά, ήρθε ο άγγελος του Θεού και του είπε: «Σήμερα θα φύγεις από αυτή την ζωή. Και αυτά που σύναξες σε ποιόν θα μείνουν;». Σε κάποιον άλλον δηλαδή θα πάνε, όχι σε σένα.

Μια σύγχρονη ιστορία μιλά για έναν εκατομμυριούχο που είχε μεγάλες συναλλαγές με τις τράπεζες. Κάθε ημέρα συναλλασσόταν, φροντίζοντας να τα έχει όλα δικά του, να μην χάσει τίποτε, για να είναι εξασφαλισμένος.

Μια φορά, λοιπόν, πήγε σε μια τράπεζα να εισπράξει ένα μεγάλο ποσό. Και ο υπάλληλος στο γκισέ του παρέδωσε τα χρήματα όλα. Ήταν πολλά εκατομμύρια. Γέμισε μια βαλίτσα. Αλλά υπολείπονταν και κάτι ψιλά. Δηλαδή κάποια μεταλλικά νομισματάκια. Καθώς τα εισέπραττε ένα από αυτά του έπεσε στο δάπεδο και κύλισε στην άλλη άκρη της αίθουσας. Ο άνθρωπος σκέφτηκε: «δικό μου είναι γιατί να το χάσω;». Και όρμησε να το πιάσει. Αφού το έπιασε, αισθάνθηκε μεγάλη χαρά γιατί δεν έχασε τίποτε. Τα εξασφάλισε όλα για τον εαυτό του!

Εν τω μεταξύ είχε αφήσει τη βαλίτσα με τα εκατομμύρια δίπλα στον γκισέ. Και όταν γυρίζει με τη δεκάρα στη χούφτα, κοιτάζει για την βαλίτσα αλλά αυτή είχε εξαφανιστεί. Βάζει τις φωνές αλλά ήταν αργά πια. Καθημερινά γράφουν οι εφημερίδες για ληστείες σε τράπεζες, ακούσατε ποτέ ότι ξαναβρήκαν τα κλεμένα; Και έτσι ο καλός αυτός άνθρωπος χτυπούσε το κεφάλι του και έλεγε:

-Τι ανόητος ήμουν! Έτρεξα για την δεκάρα και έχασα τα εκατομμύρια.

Κάπως έτσι την έπαθε και ο πλούσιος της παραβολής και γι' αυτό άκουσε την επίπληξη από τον ουρανό: Ανόητε άνθρωπε, έκανες την λάθος σκέψη, να θεμελιώσεις την ζωή σου σε χρήματα και υλικά αγαθά. Αγώνιστηκες να μην σου λείψουν. Την επίγεια ζωή σου την σκέφτηκες καλά. Την επουράνια πώς δεν την σκέφτηκες; «Ιδού ταύτη τη νυκτί την ψυχή σου απαιτούσιν από σου». Τώρα, που τα εξασφάλισες όλα για την υπόλοιπη ζωή σου, έρχεται το τέλος, και λοιπόν; Σε ποιόν θα μείνουν; Όχι σε σένα!

Θα μπορούσες να τα είχες κρατήσει για πάντα όλα δικά σου με καλωσύνες και αγαθοεργίες. Γιατί «ο ελεών πτωχόν δανείζει τον Θεόν». Και εκείνος που δανείζει τον Θεό, δεν παίρνει όσα έδωκε με τόκο δέκα ή είκοσι τοις εκατό, αλλά τα παίρνει «εκατονταπλάσια» στην Βασιλεία των ουρανών!

Είπε ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός: «Όποιος δώσει ένα ποτήρι νερό σε ένα άνθρωπο φτωχό στο όνομά Μου, επειδή τον πόνεσε που είναι αδελφός Μου, είναι τέκνο Μου, είναι χριστιανός, και θυμήθηκε τα λόγια Μου που λένε: «ο,τι δώσει κανείς σε ένα των ελαχίστων σε Μένα το δίνει», αυτός ο άνθρωπος δεν θα χάσει τον μισθό του. Θα πάρει την αμοιβή του.

Τι αμοιβή δίνεται στην Βασιλεία των ουρανών; Απάντηση: παράδεισος και αιώνια ζωή!

Αν για ένα ποτήρι νερό τόσο φτηνό πράγμα, που δίνεται με την πίστη στον λόγο του Χριστού η αμοιβή είναι τόσο μεγάλη, φαντασθείτε ποίος θα είναι ο μισθός των ανθρώπων που έδωσαν «πολλά» για την Βασιλεία του Θεού. Τι σημαίνει το «πολλά»; Όχι από το περίσσειμα, αλλά από το υστέρημα. Εκεί είναι «τα πολλά»! Όχι επί παραδείγματι ο τάδε μεγαλοεφοπλιστής να δώσει ένα ποσόν που γι' αυτόν δεν μετρά καθόλου. Βέβαια και αυτό ελεημοσύνη είναι. Αλλά το «πολλά» είναι να δώσει ο χριστιανός από το υστέρημά του. Τότε «ο μισθός υμών είναι πολύς εν τοις ουρανοίς».

2. Κύριε, δίδαξον με τα δικαιώματά σου

Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός με την παραβολή που ακούσαμε, μας λέει: Προσέξτε, μην κάνετε τον εαυτό σας κέντρο του κόσμου. Μην κάνετε τις βιολογικές σας ανάγκες κέντρο του κόσμου. Τι θα φάω, τι θα πιώ, πώς θα διασκεδάσω καλλίτερα; Μην κάνετε την σκέψη, ότι όλα όσα πέρασαν από τα χέρια σας είναι δικά σας, για τον εαυτό σας».

Ο Χριστός, πλούσιος Ων, «δι' ημάς επτώχευσε». Όχι απλώς υπέμεινε στερήσεις και έκανε θυσίες, αλλά κυριολεκτικά πτώχευσε! Κατέβηκε στη γη και έγινε

όμοιος με μας, έγινε δούλος, έγινε ο τελευταίος του κόσμου! Τόσο πολύ επώχευσε για μας ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός!

Και μας διδάσκει: Όσο πιο πολύ θέλετε να έρθετε κοντά μου, τόσο πιο πολύ να με μιμείστε και να φερόσαστε στους άλλους με αγάπη, με κατανόηση, με ταπείνωση, σαν να είσαστε οι μικρότεροι. Και τότε θα έχετε μεγάλο μισθό από Εμένα στην Βασιλεία του Θεού».

Κάποια φορά ήταν ένας άλλος «καλός άνθρωπος» πολύ πλούσιος και αυτός. Ας κάνουμε μια παρένθεση. Όλοι οι άνθρωποι είναι καλόψυχοι, μόνο που κάνουν λάθος στις τοποθετήσεις τους. Συνήθως είναι όλοι καλοσυνάτοι, ευχάριστοι στην παρέα τους, καλοί με τους ανθρώπους που αγαπάνε. Καλά και αυτά αλλά σημασία έχει, πόσο ο άνθρωπος αγαπάει τον Χριστό. Πόσο θυμάται την αιώνια ζωή και πόσο είναι καλός, όχι στην παρεούλα του, αλλά στους ξένους, στους φτωχούς, στους δυστυχημένους. Και πόσο έχει διάθεση να συγχωρήσει και να κατανοήσει εκείνους που τον σκάνε, που τον στενοχωρούν, τους εχθρούς του.

Ένας λοιπόν τέτοιος άνθρωπος είχε καλέσει ένα παπά στο αρχοντικό του. Αφού τον κέρασε, τον ανέβασε στην ταρατσα και άρχισε να του δείχνει.

-Παπούλη, να δεις τι ωραία τα κατάφερα... Μέχρι κει πέρα που φτάνει το μάτι σου, είναι όλα δικά μου.

-Μπράβο, μπράβο, του λέει ο παπάς.

Γυρίζει έπειτα αλλού.

-Και μέχρι κει κάτω μακρυά, όλα είναι δικά μου. Και από εκείνη την πλευρά και από την άλλη, όλα δικά μου παπούλη, όλα δικά μου.

Ο παπάς κουνούσε το κεφάλι του και του έλεγε:

-Μπράβο, μπράβο, πολύ ωραία.

Αφού λοιπόν τελείωσε του λέει ο παπάς.

-Να σου κάνω τώρα μια ερώτηση. Κατά κει πόσα έχεις; Και του έδειξε τον ουρανό.

Συννέφιασε ο άνθρωπος όταν το άκουσε. Αισθάνθηκε οδύνη, γιατί του απέδειξε ο παπάς ότι βλέπει μόνο ένα πόντο μακρυά από την μύτη του. Έσκυψε το κεφάλι και είπε:

-Έχεις δίκιο παπούλη. Δεν έχω τίποτε κατά κει.

Του λέει ο παπάς.

-Δεν φροντίζεις να αποκτήσεις καϋμένες και κατά κει πάνω λίγα. Να σου πω γιατί. Κατά δω και κατά κει, πάνω στη γη θα λιγοστέψουν τα χτήματα και κάποια ημέρα οπωσδήποτε θα χαθούν όλα. «Επελθών γαρ ο θάνατος ταύτα πάντα εξηφάνισται». Κατά πάνω όμως δεν χάνονται ποτέ. Κάνε λοιπόν καμιά ελεημοσύνη παιδί μου. Κάνε καμιά καλωσύνη. Σκύψε, καμιά φορά, κάνε προσευχή, γονάτισε κάτω, δόξασε το όνομα του Χριστού, σήκω τα χέρια σου προς τον ουρανό και παρακάλεσέ Τον. «Ευλογητός ει, Κύριε, δίδαξον με τα δικαιώματά σου ».

Τα δικά μας «δικαιώματα» τα ξέρουμε καλά. Και σκοτωνόμαστε γι' αυτά, από το πρωί μέχρι το βράδυ. Αλλά, όταν ψάχνουμε μόνο για τα δικά μας δικαιώματα, κατά ανατολάς, δυσμάς, βορά και νότο, μπορεί να έχουμε στις τράπεζες και στα σπίτια μας «πολλά αγαθά» κείμενα εις έτη πολλά. Μπορεί να την έχουμε εξασφαλίσει την ζωή μας. Αλλά πρέπει να φροντίσουμε να έχουμε και «κατά πάνω». Γιατί κάποια ημέρα τελειώνει η επίγεια ζωή μας.

Θα επαναλάβουμε τα γλυκύτατα λόγια του Σωτήρος μας Ιησού Χριστού ο οποίος θέλοντας να μας διδάξει μας λέει: «τι γαρ ωφελήσει άνθρωπον εάν κερδήση τον κόσμον όλον και ζημιωθή την ψυχήν αυτού; Ή τι δώσει άνθρωπος αντάλλαγμα της ψυχής αυτού;». Και ο πλούσιος, έφυγε ξαφνικά, χωρίς καμιά προειδοποίηση.

Γι' αυτό τα γηρατειά και η αρρώστια είναι ευεργεσία Θεού, γιατί δίνουν στον άνθρωπο την δυνατότητα να προετοιμαστεί, να σκεφτεί λίγο καλλίτερα την ψυχή του.

Ας παρακαλέσουμε τον Κύριο επαναλαμβάνοντας: «Ευλογητός ει Κύριε, δίδαξον με τα δικαιώματά σου». Και κατεύθυνέ με Κύριε να βαδίζω στον δρόμο Σου και να εργάζομαι το Άγιο θέλημά Σου, Αμήν.-